

en gammel moped skrenser i svingen; spytt eksos og på et øyeblikk er alle silkebånd svarte og øyeblikket etter er mopeden borte, innhyllet i støvsky, skystøv, hun vet ikke, hun ser ikke – hun hører bare lyden av den evigvarende trafikken og midt oppi alt er den grønne mannen, han skriker til henne, bortefra, men han beveger seg nærmere, nærmere, nærmere og plutselig er han forbi, en virvelvind; polerte sko som eksploderer mot asfalten; kruttrøyk kiler seg fast mellom usynlige nesehår og hun nyser, for så å kjenne en ukjent rosenduft som et overraskende blaff av lykke, den biter henne i kinnet og huden gir etter; smeltende rynker faller mot asfalten, smeller, renner som klinkekuler mot de hvite stripene hun ikke ser, hun ser ikke, hun står alene, slår stokken mot fortauskanten mens verden spoler seg inn i fremtiden med seksten ganger så stor hastighet som før hun gikk vill, i stillheten, den som dirrer som et ødelagt krigsfly (fortsatt i lufta), men hun trekker ikke engang pusten før hun stormer ut i gaten og vrenger seg med innsiden ut, blir til en stripe rød puls som klitrer seg til forhjulet til en vilkårlig moped. fortsetter ferden i en annen by